

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 115 (04/02) - 020322

arbetarmakt.com

Innehåll

- Barcelona: 300 000 protesterade mot EU:s toppmöte
- Storbritannien: Sexarbetare ansluter sig till fackförening
- Argentina: Ögonvittne till ett socialt uppror
- Argentina: Lång mötesturné framgångsrikt avslutad

Barcelona: 300 000 protesterade mot EU:s toppmöte

Mellan 250 000 och 500 000 människor gick ut på gatorna i Barcelona söndagen den 16 mars för att avvisa borgarnas Europa när deras agenter möttes den sista dagen av EU:s toppmöte.

Polisens uppskattning var 250 000 och organisatörerna hävdade att mellan 300 000 och 500 000 hade anslutit sig till protesterna. Detta gör den till den största antikapitalistiska demonstrationen i Europa, till och med större än demonstrationen i Genua i juli förra året dagen efter att Carlo Giuliani mördades av polisen. Den visar att den antikapitalistiska rörelsen vägrar att låta sig skrämmas av USA:s krig mot terrorismen efter den 11 september och faktiskt når nya höjder när vi står inför ett överhängande krig mot Irak som många av EU-ledarna på toppmötet redan har skrivit under på.

Demonstrationen var i stort sett fredlig i och med att polisen bara hade mod att angripa deltagarna i smågrupper efteråt och när de var på hemväg.

Kamrater i FRKI som deltog i protesterna berättar följande om torsdagens och fredagens protester: Torsdagen den 14 mars gick mer än 100 000 fackliga medlemmar från hela Europa ut på gatorna i Barcelona för att protestera mot privatisering och otrygga anställningar. Med banderoller högt upp i luften och fanor som fladdrade i vinden var stämningen på demonstrationen beslutsam. Talkörer med "alla tillsammans" och "él pueblo unido..." hördes under hela marschen. Ljudanläggningar och trummor gav demonstrationen karaktären av karneval och naturligtvis var vädret strålande.

Demonstrationen dominerades av de fackliga federationerna UGT, CGT, CCOO och TGF. Det fanns representation från Belgien, Frankrike, Spanien och Portugal. Vi såg däremot inga fackföreningar från Tyskland, Italien, Storbritannien eller Grekland. Det talades om en stor polsk kontingent som stoppades vid gränsen.

Vi mötte tre polska anarkister tillsammans med CNT som hade avvisats vid gränsen efter att ha fått sitt material och sina affischer beslagtagna. De bytte kläder ("Vi ser ut som vanliga turister nu", sade den ene, och det gjorde han) och provade en annan gränsövergång genom att lifta med en spansk chaufför och lyckades ta sig in. Vi stoppades vid gränsen och de försökte säga att vi inte hade de papper som krävdes, men efter att de kontrollerat våra pass släpptes vi igenom.

Regeringen stoppade fyra bussar från att komma från Baskien. De hade avvisats vid en av infarterna. Det fanns också en delegation från Galicien.

Allting var således fredligt och mycket civiliserat på torsdagen. Polisen kunde inte ses någonstans,

förutom vid deras egen protest där ungefär 1 000 poliser senare deltog. (När polisen börjar protestera, då vet man att något är på gång.) Men saker och ting skulle förändras dramatiskt nästa dag.

På fredagen var aktionerna "samordnade" på ett helt autonomt och decentraliserat sätt. Alla demonstrationer var olagliga och var baserade på direkt aktion. Polisen hade redan börjat trakassera människor kvällen innan. En anarkist från Madrid gjorde språkrören uppmärksamma på att de hade följts av civilklädda snutar. Det fanns rädsla för att man skulle göra en raid i några ockuperade hus och gripa människor innan morgonen, men så vitt jag vet hände inte detta.

Aktionerna började kl. 9. Den första var en massiv cykeltur genom staden, med olika mål att slå till mot längs vägen. Den ursprungliga planen var att dela upp cykelturen i olika grupper och låta varje grupp ta sig an ett visst mål. Men poliserna var ute i full styrka och var beslutna att behålla kontrollen under hela dagen. När människor började samlas vid tunnelbanestationen Collblanc omringades de av polis på motorcykel och fick sällskap av dem som en kortge under hela protesten. Två personer angreps av polisen och 20 rapporterades ha blivit gripna.

Nästa aktion startade vid Gaudís katedral, Placa Sagrada Familia. Lobbyjakten skulle återigen röra sig mot olika mål, men polisen omringade dem och gjorde det mycket svårt att utföra aktionerna. Andra aktioner på morgonen inkluderade en elevstrejk, en picknick för mat inte bomber som erbjöds av CGT och en zapatistisk muralmålning.

Huvudaktionen ägde rum vid kl. 13 på Ramblas och kallades "Kapitalismen kan inte omvandlas, bara utplånas". Den sammankallades av Angreppskollektivet mars, vilket de autonoma sade sig mobilisera för. När vi väl kom till universitetet vid kl. 11 var Ramblas redan avstängd. En kvinna vi mötte hade visiterats och trakasserats av poliser ungefär var hundra meter. Vi stoppades också på vägen och visiterades, våra pass togs för att scannas och sedan konfiskerades våra fanor. Svin! Vi trängde oss igenom en marknad och lyckades ta oss förbi den sista poliskontrollen för att komma in på Ramblas.

När vi kom fram till Ramblas kl. 13.30 fanns redan omkring 500 ungdomar där och gick runt och inväntade att något skulle hända. Poliserna ställde upp sig på led längs båda sidorna av trottoaren som går längs mitten av Ramblas. Vi gick genom folksamlingen till slutet av demonstrationen, precis i tid för att se svarta blocket dyka upp i motorcykelhjälm. De ställde upp sig längs trottoaren, 20 i bredd och 3 på djupet, i armkrok och började med ett skrik röra sig nerför gångvägen. Poliserna fick bråttom att ta på sig sina hjälmar och tog snabbt itu med att angripa svarta blocket. Med ett anfall slogs de tillbaka av poliserna och åtminstone två greps, en med vad som såg som en bruten fotled. Alla började springa tillbaka uppåt Ramblas när poliserna började dela upp demonstrationen.

Det var ett mediajippo. Och aktionen i sig verkade vara mycket ytlig, utan egentlig avsikt, för att tillfredsställa media. Det sätt som demonstranterna och polisen interagerade på var mycket märkligt. Jag är inte säker på hur mycket av detta som bestämdes av polisens taktik eller demonstranternas intentioner.

Barcelona är berömt för sin surrealistiska atmosfär och marsangriparnas demonstration levde verkligen upp till detta. Det var den konstigaste demonstration jag varit med i, inte bara utifrån demonstranternas synvinkel utan också med tanke på polisens taktik. Det fanns mängder med ammunition på Ramblas för att verkligen börja slå sönder saker och ting, men inget rördes. Alla kaféer var fortfarande öppna med sina bord och stolar utomhus. Några soptunnor blev antända, men jag såg ingen egendom som förstördes.

Poliserna delade upp demonstrationen och knuffade oss nedåt och andra uppåt Ramblas. De körde omkring i polisbilar upp och ner för gatorna, om och om igen. Poliserna hoppade sedan in i sina bussar och lämnade platsen. Därmed återförenades de två separata demonstrationerna och det började om igen. Då klev poliserna ur bussarna igen och började åter dela upp demonstrationen. Detta togs om gång efter gång, tills poliserna slutligen började tappa tålamodet och började slå människor med sina batonger. En fotograf som bara stod där fick ett slag i huvudet av en polis som klev fram ur polisleden. En av de polska killarna vi mött tidigare berättade för oss hur de hade sprungit iväg och gömt sig i en affär för att låtsas vara turister, bara för att bli slagna på benen när

poliserna knuffade sig förbi.

Det mest surrealistiska jag såg var dessa kvinnor som drack vin på ett utomhuskafé på Ramblas under hela aktionen. Polisen hade jagat människor förbi dem och stod där med tårgaspistoler och full kravallutrustning. Dessa kvinnor pratade bara på, skrattade gott utan att verka bry sig ett dugg om situationen runt omkring dem. Det fanns till och med en liten affär intill med undulater och kanariefåglar som var öppen - en släng av tårgasen borde ha varit nog för att döda dem.

När vi gick nerför Ramblas något senare såg det ut som om inget hade hänt, som om demonstrationen aldrig funnits.

Senare under dagen anslöt vi oss till en demonstration mot genmanipulerad mat som också var hårt bevakad av polisen, men inget hände. På kvällen var det en cirkus mot det globala imperiet (ja, faktiskt en riktig cirkus med clowner och lindansare) på Macba plus en demonstration av den katalanska vänsterns ungdomar (JERC).

Workers Power Global, Barcelona

Storbritannien: Sexarbetare ansluter sig till fackförening

I början av mars lanserade GMB, en allmän fackförening i Storbritannien, en avdelning för sexarbetare i London. Detta är ett viktigt steg framåt i kampen för arbetarnas rättigheter i denna stora och expanderande industri. Det hela började för två år sedan när några aktivister bildade Sexarbetarnas internationella fackförening (IUSW) i London. Ana Lopez, telefonsexarbetare och aktivist i kampanjer mot superexploatering av arbetare, beslutade sig för att sexarbetare utsattes för exploatering precis som alla andra arbetare och därför behöver skydd av en fackförening. IUSW säger sig ha omkring 70 medlemmar inklusive män och kvinnor som arbetar på strippklubbar, porrindustrin, med telefonsex och som prostituerade.

Sexindustrin sysselsätter många olika slags arbetare. De flesta är anställda, en del arbetar åt sig själva och ett litet antal sysselsätter och styr över andra. Men eftersom ett relativt litet antal prostituerade mot sin vilja arbetar under förhållanden som är slaveriliknande och kontrolleras av våldsamma individer eller grupper, tror många feminister och så kallat progressiva personer att allt sexarbete är våld mot kvinnor. Verkligheten är att miljoner människor i världen hamnar i sexindustrin därför att de, liksom resten av arbetarklassen, måste sälja sin arbetskraft. En del väljer sexindustrin eftersom den kan tillhandahålla en hyfsad inkomst, många därför att det finns få alternativ eller, för det ökade antalet invandrare, för att staten inte låter dem arbeta i den formella ekonomin.

Det råder inget tvivel om att prostituerade och andra inom sexindustrin ofta är grymt exploaterade, ett faktum som görs värre av att industrin till stor del är illegal. Att arbeta i den informella/illegala ekonomin minskar arbetarnas rättigheter, och gör dem beroende av deras arbetsgivares välvilja, liksom i stora delar av hotell-, catering- och hemtjänstindustrin.

Svaret på denna exploatering är att avkriminalisera prostitutionen och ge sexarbetare samma rättigheter som andra arbetare. Det bästa sättet att uppnå detta är genom organisering och facklig anslutning. GMB/IUSW:s kampanj är ett utmärkt steg i denna riktning. GMB har påtalat att man är angelägen om att ta upp enskilda sexarbetares fall inklusive en strippa som avskedades för att hon var gravid och en annan som tagit sjukledigt en dag.

När han tillfrågades om hur GMB skulle handskas med att ha medlemmar i en verksamhet som inte är legal, har en facklig organisatör antytt att de kommer att stödja kampanjen för avkriminalisering. Många andra fackföreningar, inklusive brittiska LO (TUC) och stora fackföreningar i Nederländerna och Australien, har dragit sig för att hjälpa denna grupp av arbetare.

IUSW kräver:

- Avkriminalisering av alla aspekter av sexarbete som innefattar samtycke mellan vuxna.
- Rätten att bilda och ansluta sig till yrkessammanslutningar eller fackföreningar.

- Rätten att arbeta på samma grundval som andra egenföretagare och rätten att få samma förmåner som andra egenarbetande arbetare.
- Ingen beskattning utan dessa rättigheter och representation.
- Nolltolerans mot tvång, våld, sexuella trakasserier, barnarbete, våldtäkt och rasism.
- Juridiskt stöd till sexarbetare som vill stämma de som exploaterar deras arbetare.
- Rätten att resa över nationella gränser och få arbetstillstånd där vi bor.
- Rena och säkra arbetsplatser.
- Rätten att välja mellan att arbeta på egen hand eller kooperativt med andra sexarbetare.
- Den absoluta rätten att säga nej.
- Tillgång till utbildning - våra jobb kräver mycket speciella yrkeskunskaper och professionell standard.
- Tillgång till hälsokliniker där vi inte känner oss stigmatiserade.
- Program för omskolning av sexarbetare som vill lämna industrin.
- Bort med sociala attityder som brännmärker de som är eller har varit sexarbetare.

Många feminister har högljutt motsatt sig denna inställning och ser enbart sexarbetare som offer som måste räddas. Men sexarbetare har visat att de inte är passiva offer och att de kan organisera sig och kräva bättre förhållanden, hälsovård och rätten att lämna industrin om de så vill. I Indien har under de senaste åren en organisation med 70 000 sexarbetare och deras barn bildats för att kämpa för dessa mål. I Madrid demonstrerade nyligen över 1 000 prostituerade mot trakasserier. Vi hävdar att vänstern och arbetarrörelsen måste stödja IUSW:s krav och lovorda GMB för detta modiga steg.

Workers Power Global, London

Argentina: Ögonvittne till ett socialt uppror

En kamrat från FRKI:s österrikiska sektion besökte nyligen Argentina på inbjudan av PTS (Arbetarnas parti för socialism). Här återger han några av sina intryck:

Det första man slås av i dagens Argentina är det vitt spridda hatet mot den styrande eliten, bankerna och de korrumperade politikerna. Överallt ser man bevis på hur spridd andan av uppror och missnöje är.

Strategiskt är det givetvis arbetarnas kamp i industrin som är det viktigaste. Den argentinska revolutionens framtid är beroende av huruvida arbetarklassen kan få ekonomins centrum att stanna och tillsammans med befolkningens övriga utsugna skikt organisera ett väpnat uppror.

Jag besökte Zanon, en keramikfabrik, i Neuquen som har ockuperats av sina arbetare under de senaste fyra månaderna och som nu återupptagit produktionen under arbetarkontroll.

Under deras ockupation har arbetarna på Zanon spelat en ledande roll i den nationella klasskampen. De har utvecklat nära band med den lokala rörelsen av arbetslösa och utvecklat en militant taktik för att ta itu med försök att bryta deras strejk - inklusive väpnade konfrontationer med polisens specialstyrkor.

De trappade upp sin kamp till den punkt där de inte bara fysiskt kontrollerar sin fabrik utan nu också kontrollerar produktionen. Detta visar, ännu en gång, att den trotskistiska parollen för arbetarkontroll, långt ifrån att vara utopisk, är den enda praktiska strategi som arbetare kan anamma.

Arbetarkontrollen bevarar inte bara den kollektiva styrkan hos arbetare som annars skulle vara arbetslösa, den visar också att det är kapitalisterna som vill stoppa produktionen och den pekar på behovet för arbetarklassen att äga och kontrollera hela ekonomin.

Klasskampens höga nivå i Neuquen förklaras till stor del av PTS ingripande på senare år. Partiet spelar nu en ledande roll i både strejken och de arbetslösas rörelse och dess deltagande har ökat intresset för hela raden av politiska frågor. Exempelvis var den första fråga som ställdes till mig av en ledare för de arbetslösas rörelse, som inte är medlem i PTS, att redogöra för FRKI:s

prioriteringar i sitt arbete i Europa!

Även om Zanon inte är det enda exemplet på en ockupation i Argentina, även Bruckmans textilfabrik i Buenos Aires har tagits över, har klasskampens allmänna nivå ännu inte nått dit. Mycket vanligare är de demonstrationer som äger rum praktiskt taget varje dag över hela landet. I Buenos Aires demonstrerar tusentals varje torsdagskväll utanför högsta domstolen och på fredagar äger den nu berömda "Cacerollazo" rum, skramlandet med kastruller utanför presidentpalatset. Denna marsch är en helt unik kombination av folklig festival och förbittrad protest. Varje fredag, över hela staden, möts och marscherar grupper av ungdomar, vänstergrupper, tjänstemän och självanställda men, det måste sägas, inte alltför många grupper av industriarbetare mot det centrala torget, Plaza de Mayo.

I de olika distrikten i Buenos Aires samlas också de lokala folkförsamlingarna, Asamblea populares, och marscherar till torget. Längs vägen hurrar oändliga mängder av människor från sina balkonger och trottoarerna, de slår med sina kastruller och tutar med sina bilar i solidaritet. Detta är egentligen inte en demonstration genom en stad, det är hela staden själv som blir en demonstration.

En effekt av omfattningen av de politiska mobiliseringarna är att media nu måste rapportera dem på ett ärligare sätt. Borta är de tider när teve helt enkelt ljög om demonstrationernas storlek eller demonstranternas uppträdande och förmedlade officiella uttalanden av regeringen som om de var reportage.

Nu kan tittarna i hela landet få en redogörelse minut för minut för vad som händer: "och nu, till höger om mig, kommer polisen med tårgasgranater". Demonstranter kan mitt i striden direkt tala om omfattningen av repressionen och deras ilska över polisens brutalitet. Detta är verkligen "direktsänd teve"!

Massprotester är inte begränsade till demonstrationerna. Sedan början av januari har Asambleas populares spritt sig i hela huvudstaden och till många andra städer. De sammanträder i allmänhet en gång i veckan i en lokal park, det är nämligen sommar i Argentina, för att debattera och diskutera planerade protester och den senaste utvecklingen.

Åtminstone två delegater väljs för att uppträda som representanter för asamblean. I Buenos Aires äger ett centralt möte rum varje söndag i Jubileumsparken.

Inte heller är kastrullprotesterna de enda protesterna. De som organiseras av de arbetslösa, piqueteros, är annorlunda. Det är inte bara ansiktena som är mörkare (tjänstemännen, studenterna, egenföretagarna som dominerar kastrulldemonstrationerna är huvudsakligen från en europeisk bakgrund och mer ljushyade) utan marscherna har mindre av karneval över sig.

Deras protester är mycket bistrare, hårdare organiserade och ger ett omedelbart intryck av beslutsamhet och fasthet. När de rör sig genom staden bildar de täta block i armkrok och med organiserat försvar av ordningsvakter beväpnade med tunga batonger. Ordningssvakterna tar också hand om att dirigera bort trafiken från demonstrationen, och deras order åtlöds, medan polisen tyst ser på.

Ett annat slående inslag i alla protester är den centrala roll som spelas av kvinnor. Det är inte bara så att kvinnor utgör åtminstone hälften av demonstranterna, utan de uppträder också i framträdande roller som talare och ledare för rörelsen.

I Neuquen föreslog PTS, och ledningen för ockupationen instämde, att man, även om arbetsstyrkan på Zanon är helt manlig, skulle bilda en kvinnokommission för att dra in de strejkandes partners och familjer.

Dessa nya organisationer och initiativ i Argentina utvecklas fortfarande samtidigt som krisen fortsätter. För närvarande är de rörelsens viktigaste fokus mot den reaktionära offensiven från de härskande klasserna världen över. Vår uppgift som revolutionära marxister är inte bara att stödja dem och offentliggöra dem utan också att dra lärdomar för arbetarklassen och den antikapitalistiska rörelsen i världsskala och förkroppsliga detta i en ny, revolutionär international.

Workers Power Global, Wien

Argentina: Lång mötesturné framgångsrikt avslutad

På internationella kvinnodagen lyssnade mer än 80 personer på Martin Ogando från det argentinska PTS när han talade på ett möte i Paris om den revolutionära krisen i Argentina och det svar arbetarklassen är i stort behov av för att slå tillbaka regeringens och IMF:s offensiv.

Mötet i Paris var det avslutande mötet i Martins en månad långa mötesturné i Europa, som organiserats av FRKI, under vilken Martin talat i mer än 20 städer i sju länder.

I februari organiserade Arbetarmakt två möten i Stockholm med Martin. Det första ägde rum på Stockholms universitet och samarrangerades med Radikal vänster. Mer än 100 personer deltog i mötet. Det andra mötet var i Tensta, på kulturkaféet i Tensta träff, där mer än 40 deltagare livligt diskuterade utsikterna för kampen i Argentina. Naturligtvis kom många med egen latinamerikansk bakgrund till mötena, men även kamrater från andra håll i världen visade stort intresse för kampen i Argentina.

Martin har nu återvänt till Buenos Aires efter sin omfattande turné i Europa. Han kommer att återvända med vetskapen att arbetare och militanter i Europa med stora förväntningar följer kampen i Argentina.